

Marieta, la cega

Matadepera

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: La Mola - Sant Llorenç de Munt
Emplaçament Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac
Alçada: 1099

Coordenades:

Latitud: 41.64115
Longitud: 2.0182
UTM Est (X): 418234
UTM Nord (Y): 4610400

Classificació

Número de fitxa 08120 - 143
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVIII-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dc., 20/01/2021 - 16:44

Descripció

Versió íntegrament transcrita del llibre de Miquel Ballbé (1982) que signa en Francesc Vila i Plana. Diu així:

“ Els primers ermitans que hi hagué a Sant Llorenç del Munt, eren un matrimoni madur, amb fills joves, que anaren envellint als quatre vents de la Mola. Ella es deia Marieta. Tenia un profund sentiment religiós – els homes potser no tant-. Així és que totes les festes de precepte, si més no quan de forma ocasional se celebrava el Sant Sacrifici al Munt, ella emprènia el camí de Matadepera, per anar a missa a l'església de Sant Joan i tornar a pujar a Sant Llorenç ben d'hora encara, per feinejar pels homes de casa que l'esperaven

Aquest és un camí llarg i trencat. Cal emprar-hi no menys d'una hora per baixar i un poc més per la pujada. Transcorre per cingles i canals. Era llavors, i és avui encara solitari, i en certa manera perillós, però això la Marieta no ho havia sospesat mai.

La Marieta quan era jove tenia una bonica cabellera rossa recollida en un “monyo” molt polit, u uns ulls que semblaven el mateix cel; el cel dels dies clars, dels dies bons i serens que per ella ho eren sempre, molt a desgrat de les maltempsades i boires que visitaven molt sovint el cim de la Mola. La Marieta tenia uns ulls blaus i bonics, lluminosos, com negats de la gran amplitud del paisatge que veia cada dia.

I un any darrera l'altre, ella va fer la vida a Sant Llorenç de Munt, feïnera i ordenada, contenta de veure créixer i també marxar cap a altres espais la seva fillada, en cerca de nous destins que al Munt els eren limitats.

Passaven els anys i cada festa la Marieta s'anava quedant sola en la solitud de La Mola. Tant és així que el seu marit, que no ho volia fer, no podia acompanyar-la moltes vegades. Passava molt de temps i els cabells rossos de la marieta es tornaren blancs. I els ulls, aquells ulls blaus de la Marieta, seguien essent blaus, lluminosos per fora, però s'anaven apagant per dins.

Un dia ho va endevinar com un presagi. Feia sol. Aquell solet de l'hivern que descansa encara avui com una benedicció a l'era de La Mola. Feia sol i un dia clar, i a la Marieta, no obstant això, se li esborrava gairebé la visió de les muntanyes properes: del Montcau, del Puig de la Creu, de les Pedritxes i Castellar i Sant Llorenç Savall. A la tarda d'aquell dia, la Marieta ja hi veia molt poc, ni el Cavall Bernat tan sols. Ni gairebé la posta de sol, rogenca damunt de Montserrat.

La Marieta no va dir res. Ella coneixia tots els topants de la casa, totes les raconades dels camins, i encara tarda havia anat a tallar llenya vora la font del Saüc.

I varen passar els dies d'aquella setmana sense que l'ermità, el seu marit, s'adonés de la manca de visió en què havia caigut la Marieta. Ella trespava, feïnera com sempre, i ni un sol moment no va topar enlloc, no va dubtar o no va esguerrar cap feina o cap camí.

Ja era impossible de veure res, com si la boira se li hagués anat estenent davant del seu pas, precisament quan els dies eren més clars.

Va arribar el diumenge i la Marieta, que mai no havia faltat a la missa de Matadepera, va dubtar tota la nit de si podria emprendre el camí.

Quan sortia dejorn portava un fanalet d'oli perquè d'anada encara era fosc. Es va llevar més d'una hora que de costum i va entrar a l'església del Munt. Sabia on era aquella imatge de Sant Llorenç que ella mimava i atenia, que vestia i espolsava perquè fes el goig que es mereixia. S'hi va acostar tan a prop que es va esgarriar perquè preveia que sentia el seu alè. Potser el Sant estava callat, però la Marieta compregué que li deia que havia d'ajudar-la pel camí. I la Marieta va anar com sempre a Matadepera a la missa primera. Va sortir del Munt una matinada freda i estelada, sense el fanal, que de res no li serviria, i va anar fent el camí pas a pas per can Pobla, pel Cavall Bernat fins a la vila de Matadepera. Ella no hi veia, però s'adonava de cada racó, de cada tombant, de cara arbre que coneixia i estimava. Li semblava a cada moment sentir la salutació cordial de les roques, de les alzines i els pins, de les herbes i de les flors. I així va arribar a la seva

missa sense entrebanc i va tornar pel mateix camí sense que ningú no s'hagués adonat de la seva ceguera.

La Marieta era vella ja, però va viure encara molts anys i mai no va faltar a la missa de l'església de Sant Joan. Al cap de poc temps fou inevitable que la gent, i primer el seu marit, s'adonessin de la desgràcia que l'afligia. Ella també per prudència, per la prudència que li exigien els seus, va agafar un bastó amb què ajudava no certament la seva ceguesa sinó el seu pas que s'anava fent insegur per mor dels anys.

Un diumenge de gran nevada, de bon matí pujava a la Mola un vell amic meu. A les envistes del Cavall Bernat va endevinar, més que sentir, les petjades de Marieta, cega, damunt de la flonjor de la neu. Els camins estaven esborrats per al qui hi veia amb els sentits, però no per a ella que hi veia amb la llum de la seva ànima tan vinculada a la muntanya i al seu Sant màrtir que la protegeix.

Avui aquell vell amic fa companyia a la Marieta, la cega. Tots dos deuen trobar-se a l'aixopluc del cel damunt de la muntanya que tan havien estimat. Com ell me la va explicar jo us conto aquesta història. Descansin en pau”.

Bibliografia

BALLBÉ i BOADA, Miquel (1982). *Matadepera i Sant Llorenç del Munt. Més de mil anys d'història*. Vol. II. Sant Llorenç del Munt, pp.434-435. Matadepera: Ajuntament de Matadepera i Caixa d'Estalvis de Terrassa.

FONT i GILLUÉ, Josep Maria (1976). *Llegendes i rondalles i trifulgues de Sant Llorenç del Munt*, pp. 31-32. Terrassa: Xarxa de Biblioteques Soler i Palet de Terrassa (Vallès Occidental).

